

[Hanna Reintoft.]

jeg hr. Brusvang argumentere med, at domstolene er overbebyrdede. Vi er ganske enige om, at de er overbebyrdede, og der er en beklageligt lang ventetid for at få pådømt en sag. Det piner i øvrigt mange småkriminelle ganske voldsomt, at de skal vente så længe. Jeg synes ikke, vi skulle være nødt til at prioritere herinde, hvad der skal for vores domstole, men mener vi endelig, domstolene ikke har tid, så vil jeg foreslå, at vi lader cykeltyvene løbe og tager os af de økonomiske bagmænd i stedet for.

De ganske beskedne indskrænkninger, der hidtil har været foretaget i den frie aftaleret, har faktisk været virkningsløse, og jeg synes, at det, der er foreslået i dette lovgivningsprojekt, er af så ringe virkning, at vi ikke kommer problemet ret meget til livs.

Der er fra sagkyndig side peget på de meget håbløse arbejdsvilkår, der bydes det statsadvokatur, der skal efterforske disse sager. Hvis vi vil klare os med de sædvanlige flokler om, at en handling kun er omfattet af bedragerdefinitionen, når den er i strid med samfundets almindelige redelighedsnorm, tror jeg ikke, vi når nogen vegne. Jeg kan godt forstå, at man er betænkelig, for man kan vel nok sige, at næsten al kapitalistisk praktisk forretningsvirksomhed formelt er omfattet af straffelovens § 279. Det har jo også, som jeg før har henvist til, voldt meget hovedbrud i den juridiske litteratur.

Hvis der skal være mening i en økonomisk bagmandslov, er man nødt til at trække helt andre skarpe og håndfaste grænser op omkring det straffbare bedrageri og formulere og gennemføre en generel bagmandsbestemmelse, hvad vi altså også kan støtte.

Vi havde jo udformet klare ændringsforslag sidste gang, da vi behandlede sagerne, vi fik dem desværre forkastet, skønt det var mit indtryk, at man fra mange sider i salen kunne se deres konsekvens og måske også deres rigtighed. Når de alligevel ikke blev grundigere behandlet og vedtaget, så må vi

udlægge det som manglende vilje til at komme bagmandsuvæsenet til livs på en effektiv måde.

Om den generelle bestemmelse vil jeg gerne sige, at vi er da nok klar over, at den ikke kan finde sin endelige rækkevidde uden igennem retspraksis. Jeg vil også gerne understrege, at vi er tvivlende over for domstolenes iver til at udvide reglens anvendelsesmåde langt ud over de nugældende regler, da det vil røre ved hele vort samfunds økonomiske struktur og vi ganske rigtig meget let kan få bestemmelsen udformet sådan, at den giver en ringe vejledning over for både domstole og politimyndigheder. Men jeg tror alligevel, at en understregning af, at samfundsmæssige hensyn må tælle selvstændigt med ved afgørelsen af, om en kontraktlig aftale kan vurderes som retsligt acceptabel, vil have en ganske betydelig værdi, ikke mindst i kraft af den udvidede anvendelse, som en sådan standardnorm med tiden kunne få.

Den almindelige indstilling, der behersker vurderingen af den indbyrdes balance mellem hensynet til samfundet og hensynet til den enkelte, vil måske ikke kunne give grundlag for et krav om, at parterne ved en aftaleindgåelse direkte skal tage sigte på samfundets tarv. Men jeg tror i hvert fald, vi må kunne udforme det sådan, at man kan forlange, at der ikke indgås aftaler, om hvilke de pågældende ved eller bør vide, at de direkte strider mod almenne samfundshensyn — hermed mener jeg også hensynet til personer eller kredse af personer, der ikke er impliceret i aftalens indgåelse.

Jeg vil altså meget henstille, at man arbejder videre med det i udvalget, og at man ikke slår sig til tåls med det, der er foreslået her.

Grønborg (DR):

De foreslåede skærpede straffebestemmelser må ses i forhold til muligheden for ved disse nye bestemmelsers hjælp at komme såkaldt økonomisk bagmandsvirksomhed til livs. Jeg tvivler lidt på, om disse bestem-